

2010.
márc.

AKG-s magazin

Szubjektív

64

50Ft

Sítábor 2010

Avatar

Doctor Parnassus

Futsal

Filmszemle

AKG szülinap

Szubjektív magazin

Kiadja

az Alternatív

Közgazdasági

Gimnázium

Szubjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bátki Péter (9)

Bruck Áron (8)

Csukás Borbála (9)

Halpern Bence (9)

Kántor Máté (9Ny)

Konrád Zsuzsi (9)

Kovárik Máté (9Ny)

Reiszer Alex (9Ny)

Varga Dóra (9)

Várhegyi Luca (9)

Várkonyi Balázs (8)

Verhás Georgina (9Ny)

Levélcím:

AKG Szubjektív, 1035.

Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szub>

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Csonka Dorottya

A külön nem jelölt fotók forrása:

outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Hetedikes felvételi

Egy pénteki napon az AKG diákjai izgatottan várták az órák végét, a lassan közelgő délutánt, hogy végre hazamehesse- nek, s a fásasztó hét után lepihenhessenek, szóra- kozzanak. Ugyanezen a délutánon mások körmü- ket rágra készülődtek az iskolába, hogy megírják írásbeli felvételijüket, itt, az AKG-ban.

Mi itt maradtunk, kíváncsi- ak voltunk a leendő AKG- sokra. Lassacskán elkez- tek szívárogni a gyerekek. Mindegyik olyan picinek tűnt, de ezt, mint már oly sokszor megállapítottuk, azért látjuk így, mert mi nőttünk – mi is ilyen kicsik voltunk. Furcsa belegon- dolni abba, hogy két éve még mi is itt izgultunk a felvételin. Emlékszem, Nádori tanár úrral írtuk a tesztet, élénken él bennem ez a nap. A tanár úr bejött szakadt farmernációjában, kézlenyomatos pólójában és egy kockás ingben, kiosztotta a feladatokat, majd leült egy székre, s az előtte lévő padra letette maga elé a könyvét és egy bögre kávé, s elkezdett olvasni. Néha-néha hango- san felnevetett. Én meg közben arra gondoltam, hogy de jó, hogy ilyen jól érzi magát. Visszatérve a hetedikeseikhez, lassanként elkezdtek szállingózni befelé, szülőkkel, tesókkal, a flip-floposok pedig eliga- zították őket a termék felé. Remek fogadtatásban részesítették szegény kis felvételizőket. Mindegyi- küknek hangosan sok sze- rencsét kívántak, ami néha elég ijesztően hangzott, de a leendőknél biztosan sok

erőt adott és biztatást. Esély sem volt arra, hogy eltévedjenek, nagyon ügyeltek rá a megbízott évfolyambeliek. A nevüket borzadva olvashatták el az ajtófélfán, ahogy kihívóan tudatta gazdájukkal, hogy ők bizony ide be fognak ülni, és egy nehéz tesztet kell majd megírniuk. Hiába voltak ott a szülők, hogy biztassák, nyugtassák gyer- mekeiket, az a név akkor is ott feketéllett, és ez ellen senki nem tehetett semmit. Láttunk ismerősöket, kicsit kérdezősködtünk és nyug- tatgattuk őket, hiszen tud- tuk, hogy mennyire izgul- nak. A szülők halkán buzdi- tották a gyerekeket, el- mondták, hogy mire figyel- jenek a számolásoknál, ne feledkezzenek meg az ellenőrzésről, és a helyes- írásra is fordítsanak gon- dot. A srácok bólogattak, de biztos vagyok benne, hogy nem igazán figyeltek oda a szüleikre. Sokan ismerősökkel beszélgettek, egészen addig, amíg el nem kezdődött a felvételi, s mindenkit be nem tereltek a termékbe. Ott elmondták a tanárok, hogy mi a teendő, s az ablakon belesve láthat-

tuk, ahogy nagy komolyan hozzáláttak a feladatokhoz. Szurkoltam nekik, mert szimpatikusak voltak, olyan igazi AKG-sok. Míg ők teleírták a lapokat, a szülők lementek a kék fote- lekhez, s beszélgettek. Volt olyan anyuka, aki elmondta nekünk, hogy sokkal idege- sebb, mint a lánya. Negy- venöt perc után kijöttek az ifjoncok pihenni, s lélekben már készültek a második felvonásra. A felmérők után megkönnyebbülés és vára- kozás látszott arcukon, a terem már nem jelentett veszélyt, csak egy izgalmas emlék volt, ami a jövőjüket nem kicsit befolyásolhatja. De most nem kell még ezen idegeskedni, hiszen vala- mennyien bizonyosan sike- rekkkel térnek majd haza ágyukba, és boldog reménységgel gondolnak vissza a felvételi perceire. Kívánjuk nekik, hogy reményeik valóra váljanak, s jövőre az AKG padjait koptassák, ahogy mi is tesszük.

**Várhegyi Luca
Varga Dóra**

Vendégségben

Az Irka-Firka (8.) évfolyam karácsony előtti témahetének egyik programja iskolalátogatás volt. Sok iskola engedélyezte a látogatást, megengedték, hogy mint az osztály tanulói, beülhessünk az óráikra, és aktívan részt vegyünk a munkában, órai tevékenységekben. Én az 5 fős csapattal a Közgazdasági Politechnikumot kaptam, ami szintén egy alternatív tanítási rendszerben működő gimnázium.

A témahét előtti hét hétfőjén, a nyitáson közölték a hírt, hogy a témahétén iskolákba látogathatunk el, és beülhetünk 5-6 hétköznapi órára, megnézhetjük, hogy a többi iskolához képest mi itt az AKG-ban milyen körülmények között tanulunk, illetve mások miért és hogyan tanulnak. Tehát a hétfői nyitás után már mindenki nagyon várta a következő hetet, a háttérben a tanárok próbálták kialakítani a legmegfelelőbb 5-8 fős csapatokat. Szempontjuk volt, hogy mindenki lehetőleg az otthonához legközelebb eső iskolába kerüljön, illetve, hogy lehetőleg a baráti társasággal maradjon. Csütörtök reggel egy papír fogadott minket a kisiskola parafatábláján, amin végre fel volt tüntetve, hogy ki melyik iskolába került, kikkel megy, és hogy mikorra kell odaérkeznie. A hatvan gye-

rek majd széttépte a papírt, hogy megtudja, melyik iskolába került. Én 4 csapattársammal a Közgazdasági Politechnikumot kaptam, ahová 8:15-re kellett érkeznünk. Amikor hétfőn megérkeztem a kijelölt időpontban, az igazgatóhelyettes várt minket. Elvezetett minket az osztályterembe, és otthagyt. Nagyon váratlanul ért minket, hogy a tanulók többsége nem tudta, hogy mi érkezünk, ezért kissé furcsán néztek ránk, hogy csak bemegyünk az osztálytermükbe, lepakolunk, és nézzük őket. Elővettük azt a papírt, melyet az AKG-s tanárok adtak nekünk, hogy az azon lévő táblázatba jegyzeteljünk a megadott szempontok alapján. Most már a gyerekek végképp nem értették, kik vagyunk mi, és mit keresünk náluk. Az első óra felé közeledve érdekes dolog történt: egy

Politechnikum

ember bement a rádióba: „készülj, két perc múlva kezdődik az óra”, majd két perc elteltével ugyanez az ember elkezdett visszaszámolni tíztől, ezután egy gong következett. Ez jelezte az óra kezdését. Mint a gyerekektől megtudtuk, ez minden óra elején így van, és ők is nagyon unják már. Na de közben megérkezett az irodalomtanár, aki bemutatott bennünket a gyerekeknek (kik vagyunk, miért jöttünk), és elkezdődött az óra. Itt a gyerekek szépen sorba rendezett padokban tanultak, egy teljesen normális, 45 perces órán keresztül. A kicsöngő is hasonló ceremóniával járt, mint az óra elején. Aztán gyors elpakolás után uccu neki a büfének mindenki. Gondoltam, megnézem, milyen itt a büfé, és velük mentem. Egy barlangnak látszó alagútrendszeren túl egy folyosó végén megláttam a büfét. „A hatalmas, körülbelül 100-120 emberből álló sor megszokott itt nálunk” – mondta az egyik gyerek nekem, aki elvezetett ideig. Reménytelen végigállni a sort becsöngőig, így én visszamentem az osztálytermünkhez. Szinte senki

nem volt ott, valószínűleg a büfében vagy az udvaron tartózkodhattak. Még 4 órát tartottak nekünk, köztük angol, nyelvtan, matek és testnevelés volt. Ezután csapatostul távoztunk az iskolából. Másfél óra utazás után megérkeztünk az Árpád hídhöz, és begyalogoltunk az AKG-ba. Elsők közt érkeztünk vissza az iskolába, mert a többieknek 6 órájuk volt. A feladatunk egy PowerPoint prezentáció létrehozása volt az iskolai tapasztalatainkról. Ezt este hatig elkészítettük, beleírtunk mindent, ami fontos. Aztán mindenki hazament. Másnap normál időben érkeztünk a suliba, most már az AKG-ba. Negyed kilenckor a laptopokkal, elkészült prezentációkkal bementünk a nagytanáriba, ahol konferenciára előkészített berendezés várt minket. Pogácsát, szénsavas és mentes vizet, szalvétát kaptunk, ültetőkártyák az asztalon, és egy projektor a szoba közepén. Mindenki leült a helyére, és megkezdődött az értekezlet.

Várkonyi Balázs

Polis foglalkozás

Sítábor

Reggel fél hat. Komoly forgalmi dugó kerekedett az AKG mögötti utcában. Indul a sítábor! Nagy a nyüzsgés, a táskákat még fel kell rakni a buszra, a legfontosabbról meg ne is beszéljünk: a helyfoglalás mindenekelőtt. Ha nincs jó hely, nem lesz jó az utunk sem!

Mikor végre felpakoltam a bőröndöm, felszálltam a buszra táskákkal megrakodva, hogy megkeressem az évfolyamtársaimat. Foglaltak nekem helyet, így az ablakból nézhettem a sok szerencsétlenkedő, szitkozódó autóst, az aggódó szülőket és a többi diákot, akik még pakoltak. A léccimmel szerencsére nem kellett foglalkoznom, ugyanis azt csak a táborban kaptam meg. Nem vagyok egy profi sielő, a családomból egyedül csak én tudok sielni, így nincsen felszerelésem sem. Izgatottan vártam már az érkezést, rögtön a sípályán landoltunk. Pár óránk volt aznap még a sielésre, ami elég kevés volt, de épp elég arra, hogy felfrissíthessem a sítudásomat. A kezdőkkel indultam útnak, ami kissé unalmasnak bizonyult számomra, ugyanis időközben rájöttem, hogy ezeket én már rég tudom, s ahelyett, hogy az egyik lábamat rakoogatnám a másik mellé, már száguldnék a többiekkel a kék vagy akár a piros pályákról. A Gerlitzén pályán sieltünk, nem messze az Ossiacher see-től. A szállásunk több házból állt. Órákon keresztül rendezkedtünk Fannival, mígnem sikerült két pótágyat szereznünk és

betolnunk a hatágyas szobába, hogy együtt lehessünk a barátainkkal. Az első nap egyébként kicsit nehezen indult, de később már olyan jó hangulatunk kerekedett, hogy abba sem tudtuk hagyni a nevetést. Este filmet néztünk, másnap pedig korán reggel összeszűkült szemmel készülődtünk a reggelihez. Aznap már a kék és a piros pályán száguldoztam, voltak kisebb-nagyobb eséseim, de ezek hozzátartoznak a sieléshez. Imádtam, ahogy a szél süvített mellettem, és én hasíthattam a hófehér havat, körülöttem mindenhol magas, komor fenyőfák álltak és száguldó emberek suhantak el. A táj egyszerűen lenyűgöző volt. A felvonón alig győztük dicsérni a kilátást. Nagyon sok jó sielőt lehetett látni a pályákon, néha térdemig érő kisgyerekek suhantak el mellettem. A snowboardosok is lazán mentek le a pályákról, szerencsére eggyel sem ütköztem, bár néha nehéz volt elmenni mellettük a bizonytalankodásuktól. Egy órára mindenki felment a hegy tetejére és bejelentkezett a felügyelő tanáránál, majd ehetünk folytathattuk a sielést. Késő délután mindenki izzadtan,

vidáman érkezett vissza a táborba, megküzdöttünk a fürdési sorrendért is. Vacsoránál megtárgyaltuk az eséseinket, a vicces sztorikat, hogy kibe akadt bele a csákányos felvonó, ki esett ki belőle. Este újabb film következett, amit nagy beleéléssel figyeltünk és sikongattunk is mellé. A többi szobában is jó lehetett a hangulat, a hangos zenéből és nevetésből csak erre következtethettünk. A sielések közötti szüneteket természetesen a hűtékekben töltöttük, ahová helyet találni egy külön, minimum félórás procedura volt, ködös-esős időben meg pláne. Ahogy közelítettünk a hűték felé, már megcsapott az ételek finom illata, a zene hangosan szólt, és ahogy megkönnyebbülve konstatáltuk, hogy lesz helyünk, feltűnt nekünk a helyek jó hangulata is. Az emberek vidáman, zsi-bongva beszélgettek, kezüket melegítették vagy éppen mindenki kedvencét, a forró gőzgombócot fújták, hogy ehető állapotba kerüljön. Első nap rögtön egy finom étellel kezdtem, ami még mindig nem tudom, hogy miből készült. A többiek azt mondták, hogy császármorzsa volt, de az itthoni császármorzszától sok mindenben különbözött. Nagy, puha darabokból állt, tojásos íze volt és szilvalekvárszerűség volt mellé. Miután felmelegedtünk, szomorúan váltunk meg a

hűtétől, hogy tovább folytassuk a sielést.

Néha-néha vacsora után kimentünk a játszótérre, ahol felültünk a lovas körhintára, vagy fejfelé lefelé lógattuk a hajunkat a játékszerekről. Elmentünk netezni is egy picit, s benéztünk a tekepályára, ahol nagyban folyt a játék a tizenegyedikesek között. Egyszerre csak hatalmas, sikongató gyereksereggel találtuk szembe magunkat, akik felfelé rohantak a pályáról. Az első döbbenet után jót mulattunk rajtuk. A teke mellett volt medence, szauna, csocsó és minden olyan játék, amit csak megkívántunk. Nekem nagyon tetszett a sítábor, jó volt a hangulat, épségben megúsztam, sok új és szép élménnyel gazdagodva. Remélem jövőre is ilyen lesz majd a tábor, ha nem jobb!

Varga Dóra

fotók: Csonka Dorottya

AKG szülinap

A minden évben megrendezésre kerülő AKG szülinapot idén is február 1-jén tartottuk meg. Előtte hetekkel az új vagy még nem avatott tanulók gyerekeket vagy tanárokat kérhettek meg, hogy avassák őket. A hétfőt mindenki nagyon várta, hiszen így elcsúszik a részestet, meg hát amiatt is, hogy nincs tanítás. Mindenesetre nekem nagyon furcsa volt bejönni a suliba táskával nélkül. Reggel 8 óra helyett fél kilencre csúsztatták a kezdést, így mindenki aludhatott tovább. Én mindezek ellenére 8-ra jöttem, és meglepően kihalt volt még az iskola. Fél kilencre azonban mindenki megérkezett, és elkezdődött a szülinap.

A kisiskolában várakoztunk és beszélgettünk, amíg az egyik patronus el nem kezdett névre szóló, színes, különböző formájú papírkákat osztogatni, melyeket egy madzag segítségével nyakunkra akasztottunk. Ez minden évfolyamon így zajlott, majd pontban fél kilenckor minden diák lement az aulába. A rengeteg gyerek óriási zajt csapott, mindenki próbálta megtalálni a csapattársait, akik ugyanolyan formájú és színű papírdarabot viseltek. Tíz perc alatt mindenki megtalálta csapatát, majd mindenki az aulában megtalálható eligazító papírok segítségével eljutott az első játék helyszínére. Minden csapatot egy tanár vezetett. Én a csapatommal és a veze-

tómmal, Ditékével a negyedik emeletre kutyagoltam fel, ahol a feladatunk az volt, hogy találjunk ki egy rövid történetet, melynek 8 alapvető motívumát fényképpel megörökítve egy diasort hozunk létre, melyekhez aztán írhatunk egy-két kiegészítő sort. Eleinte mindenki néma volt, és mindenkinek mindegy volt a feladat tárgya, de miután kaptunk egy jó ötletet, a csapat élénkebb lett, és megcsináltuk, amit kellett. Itt többek közt azt is megtudtuk, hogy minden helyszínen 20 pontot lehet kapni, maximum. Sajnos ezen a helyszínen csak 10 pontot kaptunk a teljesítményünkre, ami így az elején eléggé lehangolt minket. De nem volt idő tanakodni, mentünk a harmadik emeletre, ahol egy kicsit viccesebb feladat várt minket. A csapat minden tagja felállt valamilyen sorrendben egy padra, és arról le nem lépve magassági, majd életkor szerinti sorrendbe kellett állni. Az életkori sorrendnél viszont csak a hónap és a nap számított. Majd miután ezzel készen voltunk, bementünk egy terembe, ahol cetliket ragasztottak ránk, melyeken híres emberek nevei voltak. A mi témánk a sportolók volt, így mindannyian valamilyen sportoló nevét kaptuk. Mindenki látta mindenki cetlijét, kivéve a sajátját, és ki kellett barkochbáznia, hogy te ki is vagy. Ezekben a helyszíneken már sokkal

felvidultabbak voltunk, és jobb is volt a hangulat a játék miatt, és hogy itt végre 20 pontot kaptunk. Nem volt szünetünk, rögtön mentünk a tornaterembe, ahol fizikailag is kicsit aktívabb volt a játék. Itt a székfoglalós játékot, a japán focit és a kötélhúzást is ki lehetett próbálni. Szintén mindenki jól érezte magát, mert a hozzá leginkább illő sportot választhatta. Majd utolsó helyszínműnkre indultunk, egy tanterembe, ahol a Honfoglaló nevű internetes ügyességi és kvíz társasjáték volt kivetítve a falra, mellyel három csapat játszhatott egymás ellen. Én ültem a gépnél, és a kérdésekre a közösen megbeszélte választ én írtam be. Nagyon okos csapatomnak köszönhetően leverte a másik kettőt, és itt szintén 20 pontot szereztünk. Ezzel a helyszíni játékoknak és a csoportos együttlétnek vége lett, mindenki visszament a kisiskolájába, és beszélgetéssel töltött el egy kis időt, mielőtt megkezdődött volna a ceremónia.

Tíz perc múlva megint az aulában volt minden gyerek, és a szervező beszéde és eligazítása után megkezdődött az avatás. Az avatók és az avatásra váró gyerekek az aula közepén egy nagy kört alkottak egy lány körül. Ez a lány sorról sorra olvasta fel az esküket, melyet sajnos csak azok hallhattak, akik felé fordult. És mivel mindig egy irányba volt, és én pont

a háta mögött voltam, nem hallottam semmit, és a visszamondásnál nem tudtam, mit kéne mondanom. Mivel a körülöttem lévők sem hallották az eskü szövegét, egy kis suttagás támadt, ami végképp gajra vágta a ceremóniát. Az eskü letétele után az avatók ráhúzták a most már beavatott gyerekekre az AKG-s pólót, ami az avatás végét jelentette.

Mindeközben hátul a tizenegyedikesek serényen vágták a nyolc tortát, melyek egyikét az avatás után behozták a kör közepére. Aki behozta, meggyújtotta a rajta levő tortatűzjátékot, és az AKG diákjai közösen elénekelték a Boldog születésnapot című dalt. Ezt egy nagy, közös sikítás követte, majd a közel 500 ember megrohmozta a nyolc különféle ízű tortát tartalmazó standot, hogy mihamarabb kaphassanak belőlük. Én az elsők között értem oda, és hamar kaptam is egy mákos ízesítésű tortát, mellyel gyorsan elhagytam a helyszínt. A kisiskolában tortaevő gyerekek vártak engem. Befejeztem az étkezést, majd egy kis segédkezés után felöltöztem és elindultam hazafelé.

Annak ellenére, hogy nem ilyen születésnapra számítottam, egész jól éreztem magam, és jó emlékként marad meg bennem. Már várom is a következőt...

Várkonyi Balázs

Az első ünnepem

Én először vettem részt az AKG szülinapon, amely idén a mérgezett torták témára épített. Először 8:15-kor a 9Ny teremben találkoztunk, majd különböző formájú és színű alakzatokat kaptunk, ezután lementünk az aulába és megkerestük csoportunkat. Az én kísérő tanárom Hites tanárnő volt. Az ő vezénylete alatt jól teljesítet-

tünk először a tornateremben, ahol székfoglalózni és köteleket húzni lehetett. Remek elfoglaltság volt. De az idő kötött minket, így mentünk tovább a 11-es kis iskolába, ahol Honfoglalót játszottunk, a mi csoportunk lett itt a második. Ezután a negyedikesre mentünk, ahol elkészítettük a saját képregényünket. A mi csapatunk kisebb

gondolkodási szünetekkel bár, de jól készítette el a feladatot. Majd a mi emeletünkre, az elsőre mentünk, ahol egy padon kellett különböző módon áthatolnunk. Ez volt a rendezvény egyik fele. A másik felében jött az avatás és a torta. Az avatás gyorsan lezajlott, kaptunk egy fekete AKG-s pólót és egy kitűzőt, közben

elmondtuk a fogadalmunkat. Majd jöttek a torták, és miután ezeket mindenki megkóstolta, lehetett menni haza. Személy szerint nagyon élveztem ezt a napot, mert nem volt erőltetett, teljes mértékben élvezhető volt, és ki nem szeret hazamenni 12-kor? Alig várom a következőt jövő februárban.

Kovárik Máté

Akadályverseny és avatás

Reggel mindenki izgatottan jött iskolába, tudva, hogy ma nem lesz tanítás, helyette viszont akadályverseny és avatás lesz. Mikor betértünk az osztályunkba, patrónusaink színes formákat nyomtak kezünkbe, melyekkel természetesen nem tudtuk, hogy mit csináljunk. Egy kis eligazítás után viszont teljesen képbe kerültünk. Meg kellett keresni a pontos szín- és forma párunkat, mely elsőre bonyolultnak tűnt, amikor megláttuk a tömeget az aulában.

Ennek ellenére hamar megtaláltuk párijainkat, és máris útnak indultunk. Az első állomáshoz a 4.

emeletre kellett felmáshoznunk, ahol egy képregényt kellett előadnunk, melyet kockánként lefotóztak és később összevágtak. A történet alapján arról szólt, hogy a tortától súlyos ételmérgezést kapunk, majd páran összeesnek és elviszi őket a mentő. Ezt követően rengeteg izgalmas és érdekes feladat következett, mint például a kötélhúzás vagy a Honfoglaló. Az állomások után egy rejtvényt kellett megoldanunk, mely sokaknak nagy fejtörést okozott.

Javított a helyzeten, hogy színes cukrokat kaptunk, amelyekkel állítólag valami feladat volt, de mi

azt tettük, amit a legtöbben tettek volna, elosztottuk és megettük. A feladatoktól kifáradva levonultunk az aulába, ahol a napot az avatással és a tortasorral zártunk.

Először Horn György igazgató beszéde hangzott el. A beszédnek nagy része a tömeg csitítgatásával telt el. Ezután egyszerű feladat következett, mely egy kör alkotásából állt, ám ez is rengeteg időt vett igénybe. Az avatók és az avatottak teljesen megzavarodottan próbáltak egy kör alakzatot felvenni, ami nem nagyon sikerült.

Ezután az eskü következett, ami egy hatalmas, érthetetlen morajjá

folyt össze. Ezt követően jött a lényeg, az avatás, mely egy póló és egy kítűző felvételét jelentette, mégis hatalmas élmény volt, azt hiszem, mindannyiunk számára. Ekkor egy hatalmas torta emelkedett a magasba, mely óriási ovációt generált, és ezzel megkezdődött a verekedés a különböző tortaszettekért. Hál' istennek senki sem kapott ételmérgezést, és mindenki egy újabb élménnyel tért haza. Na meg egy AKG-s pólóval és kítűzővel.

Reiszer Alex

Avatar

Az Avatar egy 2009 decemberében bemutatott 3D-s sci-fi film, amit James Cameron rendezett. A film érdekessége az, hogy a rendező már a Titanic film ötlete előtt, azaz 13 évvel ezelőtt tudta, hogy lesz egy ilyen általa rendezett film, csak az akkori időkben még nem érezte olyan jónak a modern technikát, hogy egyáltalán mozivászonra vigye ezt a filmet. A filmben látható részek kevesebb mint fele élőszereplős, a többi része a jeleneteknek mind számítógépes technikával lett megoldva, és ezért is olyan gyönyörű a látvány, mikor az ember először nézi ezt a filmet. Mellesleg ezért is került a mozifilm elkészítése körülbelül 230 millió dollárba. A történet főhőse egy bizonyos Jake Sully, egy mozgáskorlátozott, volt tengerészgyalogos, kinek halott ikertestvére miatt kell a Pandorára utaznia, hogy folytassa testvére munkáját, aki kutató volt. A Pandora egy Földtől távoli bolygó, ahova az emberek azért mennek, mert található ezen a bolygón egy olyan ritka kristály (unobtainium), amelynek ára a

Földön kilónként 20 millió dollárt ér, és azokban az időkben a pénzre nagyon nagy szükség lesz, mivel az emberiség elemésztette a Föld összes energiaforrását, így valahonnan szerezni kell, hogy fennmaradhassanak. Persze ez a feladat nem olyan egyszerű, mivel a Pandorát sűrű erdő fedi, veszélyes vadállatok lakják, és egy igen értelmes nép, a na'vik vigyáznak a legnagyobb unobtainium-forrásra, az Otthon fára, ahol még az otthonuk is van. Mikor Jake megérkezik a Pandorára, rögtön azt a feladatot kapja, hogy szivárognak be a na'vik közé, derítsen ki információkat a forráshelyről, a népről, és ezeket az információkat tudassa az ottani fővezérrel. Jake annyi segítséget kap, hogy az ottani fő kutató (dr. Grace Augustine) kifejlesztette az Avatar projektet, ami abból áll, hogy egy ember és egy na'vi DNS-éből létrehoznak egy na'vi hibridet, amibe az adott személynek belemásolhatják a tudatát, és Jake átveheti az irányítását ennek a furcsa „alkotásnak”. Jake első küldetése az, hogy két kutató munka-

társával együtt begyűjtsön néhány növénymintát a Pandora erdejéből, de főszereplőnk már itt elveszik, és elhagyja munkatársait. De mintha még ez sem lenne elég, az éjszaka leple alatt viperwolfok (hatlábú kutyák) támadják meg, és egy idegen na'vi menti meg őt, Neytiri. A na'vik kb. 3 méter magas, kék élőlények, akik nagyon vallásosak. Technikájuk ugyan nagyon elmaradott (íjjal és buzogánnyal vadásznak), viszont különösen érzékeny viszonyt ápolnak a természettel, az állatokkal. Egyik legfontosabb szervük a hajuk, aminek a végén furcsa kis csápok nőnek, azért, hogy például a hatlábú lovakon tudjanak lovagolni, úgy, mintha egy lel-

kek lennének. Szemük zöld, ornyergük széles, és az orruk hirtelen ér véget, fülük hegyes és le-fel mozgásra képes.

Persze a film hollywoodi alkotás, így a végére várható a happy end, de még így is, hogy szerintem a történet kicsit már „lerágott csont”, hatalmas alkotás lett, és még sok időt kell várni még egy ilyen tökéletes mozifilmre. Mindenkinek ajánlom, aki még nem látta, annak kötelező egyszer megnéznie.

Kántor Máté

Avatar (2009, 162')

Rendezte: James Cameron

Szereplők: Sam Worthington,

Zoe Saldana,

Sigourney Weaver

Nem érdemes lelopni

James Cameron a mozi forradalmasítását tűzte ki célul: új filmje, az Avatar, digitális 3D technikával, egy virtuális stúdióban készült, hatalmas ambíciójú, szemkápráztató alkotás, az év legjobban várt, különleges moziélménye. A kanadai rendező elmondása szerint a mű alapját gyermekkorában olvasott tudományos-fantasztikus könyvekből merítette. A film már több éve készült, közel 300 millió dolláros költségvetéssel.

Az amerikai sci-fi a jövőben játszódik (22. század), amikor az emberiségnek sikerül eljutnia egy másik csillagrendszerbe, és ott találnak egy bolygót, a Pandorát, amin ugyancsak kifejlődött az élet. A Pandorát a na'vi, értelmes humanoid faj lakja. A populáció eddig harmóniában élt együtt egy romlatlan világban, míg az ember meg nem jelent az otthonukban. Az új civilizáció fejlettebb nálunk, földi halandóknál. Külsőre egy na'vi átlagosan három méter magas, hosszú hátsó farokkal és csillogó kék bőrrel rendelkezik. A felfedezők úgy vélik, nem állnak szemben veszélyes fajjal, ám amint megkezdődik a terület kizsákmányolása, a na'vik kimutatják harcos énjüket. A konfliktus megoldására hozzák létre az Avatar programot, melynek lényege, hogy a jelölteket összekapcsolják tudatilag egy genetikailag előállított ember-na'vi hibrid testtel, amely

ugyanúgy él és lélegzik, mint egy valódi élőlény.

Cameron minden bizonnyal úgy volt vele, hogy kell, hogy legyen valami felfejthető célja a szórakozás eme új, műanyag formájának, kell, hogy legyen benne valami, ami miatt létrejött, kell, hogy legyen valami küldetése a 3D-nek és az IMAX-nak. Cameron megtalálta ezt a dolgot, és nem is akárhogyan. A lényeg, hogy egy teljesen új kamerarendszert alkotott, melynek építéskor a szem dimenziókülönbség-érzékelő képességét vette alapul. A kamerában nem egy, hanem két lencse található, melyek az emberi szemhez hasonlóan képesek a fókusz-távolságukat távolabbi, illetve közelebbi tárgyakra irányítani. Ahhoz, hogy ez a két kép egyesülhessen, magas felbontású videomegjelenítő rendszerre volt szükség. Ezen összetevők hatására a kép soha nem látott részletességet kap (a lencsék ter-

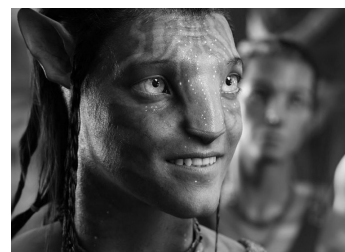

mésztesen szintén csúcsművészetek), és az ember valóban úgy érezheti, benne van a filmben. Korábbi 3D-s filmek, amik gyakorlatilag vagy fél-száz éve ugyanazt a technikát alkalmazták, csak ezt érték el, hogy néha, a film bizonyos jeleneteiben egyes tárgyak 3D-s képet kaptak, amit a piros-kék szemüvegen keresztül lehetett észlelni. Az Avatarban minden tárgy 3D-s, az űrhajóktól kezdve az utolsó fűszálig, ráadásul ehhez egy teljesen hagyományos, átlátszó szemüvegre van szükség, és IMAX, RealD illetve Dolby3D-s vetítőtermekben egyaránt élvezhető. Cameron e mellett a forradalmi rendszer mellett még egy zseniális dolgot alkotott, ez pedig a „Facial Performance Replacement”, azaz FPR nevet kapta. A rendszer lényege, hogy a hagyományosan használt Motion Capture technológiát magunk mögött hagyva a digitális szereplőket eddig soha nem látott részletességgel jeleníthessük meg. Amellett, hogy egy speciális monitoron keresztül a valós színész rögtön látható a digitális formában, legyen rajta bármiféle ruha, a mozgástechnológiában is új dimenziókat nyitott meg.

Szinte biztos vagyok benne, hogy egy ilyen kaliberű rendező, akinek például minden idők legjobb akciófilmjét, a Terminátor 2-t köszönhetjük, ilyen mértékű technikai újításokkal, ekkora mennyiségű pénzből egész egyszerűen lehetetlen, hogy bebukjon. A forgatókönyvet ugye a mester maga írta, csakúgy, mint korábbi filmjeinél, és még sosem adott ki a kezéből fércmunkát, így joggal reménykedhetünk, hogy az Avatarra nemcsak a technikai látványosságai miatt fogunk emlékezni.

Tipp: Ez az a film, amit tényleg nem érdemes lekalózkodni, leszedni, hanem el kell menni a moziba, és totálban megnézni. Vagy két szemmel, vagy 3D-ben, de ha mindenképpen otthon néznéd, akkor is inkább vedd meg DVD-n. Hagyd meg a minőséget, mert fenékre ülsz, olyan jó.

Magyar Dávid

Doctor Parnassus és a képzelet birodalma

Te mit tennél, ha örökké élnél, és olyan képességed lenne, aminek segítségével teret adhatnál más emberek fantáziájának? És ha irányíthatnád is azt? Valószínűleg most azt gondoljátok, boldogok lennétek, és semmi nem állhatna utatokba. Doctor Parnassus életében ez azonban sajnos nem alakul ilyen egyszerűen.

Már a cikkünk címében szereplő film forgatásának is elég nagy visszhangja volt, ugyanis nem alakult minden terv szerint. Az egyik főszereplő, azaz Heath Ledger 2008 januárjában váratlanul elhunyt mindenki fájdalmára. A rendezők kétségbeestek, a film, úgy tűnt, befejezetlen marad. De végül szokatlan megoldást találtak rá: három különböző színésszel helyettesítették Heath Ledgert, mégpedig Johnny Depp-pel, Jude Law-val és Colin Farrellel. Ez jelentősen felforgatta mindenkinek a fantáziáját, kiváltképp a rendezőét, mint azt a filmet megnézve tapasztalhatjuk. Depp, Law és Farrell frizurája és öltözete tökéletes mása lett Ledger-énak, így van, akinek fél sem tűnik az arcok változása a film során. Azért valamennyien kiszűrjük, illetve a történetbe bele van szöve a turpisság, tehát senki nem veheti ezt valami nagy hibának. Remekül illeszkedik mind a négy férfi a szerephe, igazán hű utódai/másai Heath Ledgernek. A film címe már elárul némi titkot a történettel kapcsolatban,

azt biztosan, hogy nem egy átlagos és semmiképp sem egyszerű meséről van szó. De a „képzelet birodalma” név azt súgja nekünk, hogy már nem lesz elég csak ülnünk a film alatt és nevetnünk a viccesebb jeleneteken. Szinte beszippant és magával ragadja a fantáziánkat a sok izgalom, amivel szembesülnünk kell a mozi székben ülve.

Minden így kezdődik. Doctor Parnassus öreg, öregebb, mint akárki a világon, és szegény. A társulata a lányából, Valentinából, Anthonból, az utcafiútból és Percyből, a bölcs törpéből áll. Mindennap felállítják a színpadukat és előadják ugyanazt a rituálét. Ám senki sem vevő az ostobaságnak titulált műsorra. A gondok nem oldódnak, sőt, egyre csak bonyolultabbá válnak. Parnassus lányának sorsa veszélyben van, mivel a varázsló még évtizedekkel ezelőtt fogadást kötött. Olyan fogadást, ami befolyásolja az egész életét, mert a másik fél nem más, mint az ördög. Egyre inkább úgy tűnik, hogy a nagy tudású ember újra

és újra elveszti a fogadást, és ezzel együtt talán a lányát is. A reménytelenség vesz rajta erőt, feladni készül mindent, mikor végül feltűnik a színen az akasztott ember. Tony ártatlan, kedves fickónak tűnik, igyekszik segíteni a doktornak és lányának. Azonban idővel alaposan összekutyul mindent. Valentina beleszeret, Anthon pedig összetört szívvel nézi kettejük kapcsolatát. Ráadásul nagyon úgy tűnik, hogy Tony kedveltebb és hasznosabb is nála. A társulat egyre sikeresebb és sikeresebb lesz. A varázsló talán megnyeri az utolsó, döntő fogadást? Sajnos azonban mindennek ára van. A film egy csodálatos fantázia-világba visz el minket, ahol bármi, de igazán bármi megtörténhet. Ami sajnos nem mindig

jót jelent. A nézőket elvarázsolja és elgondolkodtatja ez az izgalommal teli, bonyolult szálakkal telisított történet.

Olyan embereknek ajánlom, akik képesek belátni a felszín alá, akik szeretnek elgondolkodni, filozofálni a dolgokon. Azoknak garantáltan nagy gondolatokat ültet a fejébe Doctor Parnassus és a képzelete birodalma.

Várhegyi Luca

*Doctor Parnassus és a képzelet birodalma (The Imaginarium of Doctor Parnassus, 2009, 123')
Rendezte: Terry Gilliam
Szereplők (a fentieken túl):
Christopher Plummer,
Tom Waits, Lily Cole*

Egy átlagos Sz subjektív elkészülése

Hogy hogyan is zajlik nálunk, újságíróknál, egy átlagos újság elkészülte? Érdekel? Akkor most megtudod. A legeslegelső lépés a cikk kitalálása. Az alkotókör összes tanulója leül, és mindenki elmondja a saját ötletét (ha van), majd egymáséhoz hozzászólnak, megvitatják, ki mit szeretne írni. Ha netán nincsen elegendő ötlet, akkor István mond egypár lehetőséget, hogy esetleg erről vagy arról

lehetne írni. Ezután, ha mindenkinek megvan a megfelelő ötlete, akkor szépen hazamegy, otthon megírja, majd elküldi tanárunknak, hogy nézze meg, megfelelő-e. Ha jól kidolgozott a cikk, akkor István fogja és elteszi mint egy jó cikket, ami majd bekerül az újságba. Viszont ha rossz, akkor a tanár úr szól, hogy esetleg ezt és ezt ki lehetne javítani. Ezek után következne a lapzárta. Viszont

olyanok, mint én, elég szegényes cikkeket adnak be, ha egyáltalán beadnak. Ha nem érkeznek cikkek, akkor sajnos baj van, mert vagy a többieknek kell többet írniuk, és ez bosszantó nézeteltéréseket tud okozni, vagy csak pár cikkel lesz kész, vékonyabban a végleges újság. Ezután tanárunk betördeli a cikkeket, ami annyit foglal magába, hogy beigazítja őket a képek mellé. Ha ez is

megtörtént, akkor sok-sok példányban kinyomtatja, fénymásolja őket, majd oldalakká választja szét, és ezt a rengeteg lapot mi magunk formázzuk újsággá. Tehát miközben olvasátok majd az újságot, gondolatokat arra, hogy azt a példányt is több ember rakta össze.

Kántor Máté

Nancy ül a fűben

A Nancy ül a fűben egy amerikai vígjáték, amit az HBO mutatott be 2006. június 6-án először Magyarországon. A sorozat egy kisvárosban élő anyukáról szól, akinek meghalt a férje, van két gyereke, és marihuána-eladásból él meg. A sorozatot három magyar adó sugározta, az HBO-n kívül a CoolTV és a Poén!. A sorozatból 5 évad készült, a hatodik valószínűleg 2010 közepére várható. A történet néha nagyon vicces, de vannak olyan jelenetek is, amik szívszorítóak. Minden egyes epizódban sorra telnek a napok, a gyerekek nőnek fel, Nancy ismerősei és barátai egyre inkább rájönnek arra, hogy miből is eteti Nancy a gyereket, és egyre több a probléma minden egyes nap. Nancy két gyerekével él, Shane-nel és Siles-szel. Shane körülbelül 10-11 éves lehet, számára még nem tiszta a mindennapi világ, nem érti még, hogy hova tűnt az apukája. Erre ugyan lassan rájön, de nagyon hiányzik neki,

mivel Shane igen furcsa kisgyerek, így elég kevés barátja van. Siles már nagyobb fiú, ő már olyan 16-17 éves lehet. Ő mindig lázad édesanyja ellen, mindig azt keresi, hogy hol tud egy kicsit „belerúgni” anyukájába. Ez a kapcsolat csak akkor kezd el javulni, amikor Siles otthagyja az iskolát, szerez egy hippi barátnőt, és beszáll Nancyhez, hogy együtt adják el a manapság nagy népszerűségnek örvendő marihuánát. Viszont mintha a két egyre több problémával járó fiú nem lenne elég, csatlakozik Nancyhez Shane unokabátyja, Andy Botwin, egy nagy naplopó. Ez például abban mutatkozik meg, amikor elkezd a zsidó hitet tanulni ahhoz, hogy ne kelljen katonaként Irakba utaznia.

A sorozat nekem nagyon tetszik, azért is, mert nem olyan híres színészeket alkalmaztak, mint mondjuk Brad Pitt, hanem csak normális, hétköznapi embereket. Viszont a sorozatban nem is kell többet eljátszaniuk, csak egy normális család,

dot, akiknek érdekesen ugyan, de telnek a hétköznapjaik. A színészek szerintem nagyon jók, minden egyes szereplő pont el lett találva, már megjelenésre is. Nancy, mint egy igazi anyuka, akin látszik már, hogy mindenkiből kezd lassan eleget lenni. Siles egy igazi menő srác, mindenki kedveli őt, viszont Shane-t nem szeretik társai, mivel mindig furcsán viselkedik. Szerintem a sorozat nagyon tanulságos, mivel megtudja az ember, hogy milyen egy olyan anyának lenni, aki

olyan lépésre vetemedik, amire nem szabadna. Én nagyon szeretem ezt a sorozatot, és akit érdekel, keressen rá nyugodtan az interneten, biztos találni fog olyan oldalt, ahol meg tud nézni egy-egy részt.

Kántor Máté

*Nancy ül a fűben
(Weeds, amerikai sorozat, 30')*

*Szereplők:
Mary-Louise Parker, Elizabeth Perkins, Hunter Parrish
Vetíti: HBO Comedy*

Skins

A Skins tévésorozat egy angol fiatalokból (kb. 17 évesek) álló, viszonylag rossz életkörülmények között élő társaság életét mutatja be. Ami viszonylag egyedül benne, az az, hogy az olyan tabutémákat, mint például az alkohol, a kábítószer vagy a homoszexualitás, félelem nélkül mutatja be. Ennek a sorozatnak már 3 évadát megnézhetjük, és elvileg tavasszal lesz a 4. évad premierje. Első epizódját 2007. január 25-én mutatták be a brit E4 nevű csatornán, Magyarországon pedig a Cool TV vetítette először szinkronizálva, 2008. július 31-én. Így az első három évadot már DVD-n is meg lehet venni. Ami igazán jó, hogy ez a sorozat nagyon különbözik a többi, tökéletes világban élő tinédzse-

rekről szóló sorozattól. Az első két évadban megismerhetjük Tonyék társaságát, ahol először a két fiú, Tony és Sid a fontosabb szereplők. Rajtuk kívül még van jó pár szereplő, mivel a történet ugye egy, a gimnáziumban összejött társaságról szól. A különböző szereplők szemszögéből követhetjük az eseményeket, így nincs kifejezetten egy főszereplő.

Ezután a 3. évadban egy új csapatot ismerhetünk meg, Tony húgáikat, Effyeket. Mivel Tonyék már egyetemre mentek, más helyekre, így az ő életüket nem követjük tovább. Ez az új társaság életmódjában nem más, csak a szereplők különböznek. A karakterek itt is hasonlóak, a szereplők megint csak nagyon jól vannak össze-

válogatva. Ami szerintem jó, hogy ezeket a részeket nem szinkronizálták, így angolul, felirattal nézhetjük. Ami pluszt jelent, hogy a zene nagyon jól van összeválogatva, néhány igazán emlékezetes, érdekes részhez pont odaiálló zenét találtak.

Talán nekem az tetszett a legjobban ebben az egész sorozatban, hogy nem próbálják azt mutatni, mint sok filmben és sorozatban, hogy mindenkinek tökéletes, gazdag családja és élete van. Itt aztán mutatnak drámát. Persze itt is nagy szere-

pe van a szerelemnek, barátságoknak, úgy, ahogy az összes többi sorozatban, filmben. Viszont itt igazán láthatjuk, milyen az, ha a szülők hagyják a gyerekeket elzúllani, milyen, ha az életük nagy része már csak a drogról, piáról és bulizásról szól. Ami persze nem feltétlenül rossz, de itt olyan erővel jelenik meg mindez, hogy talán van egy kis elretentő hatása. Ha bárkinek kedve lenne megnézni, YouTube-on a legegyszerűbb.

Csukás Borbála

A túlélés törvényei a betondzsungelben

avagy: *Hogyan éljük túl a mozizást?*

Szórakozás. Neked mit jelent ez a szó? Mindenkinek mást és mást, de egyvalami közös a jelentésében, mégpedig a kikapcsolódás. Ez az, amikor senki nem teheti tönkre az ember közérzetét, és semmi sem lombozhatja le a hangulatát. Vagy mégis? Vegyük a manapság legelterjedtebb példát a szórakozásra, ami a huszonegyedik század nem túl mozgásigényes világában a legkézenfekvőbb megoldás. Ez a mozi!

Szépen kicsipéd magad, majd összeszeded a barátnődet, és ellátogattok a hozzátok legközelebb eső létesítménybe, ahol igénybe vehetitek a szolgáltatást. Az árak az eget verik. Megveszed a jegyet, kis kólát, kis popcorn, kis csokit, kis ezt, kis azt, és máris ott vagy, hogy nem vagy sehol. A pénzed úgy ment el, hogy még elköszönni se tudtál tőle. Mindez rosszabb, hogyha nem kis adagokról van szó, plusz gavalléerként te állod a partnered belépőjét is. Na, mindegy! Lépj túl a kezdeti megrázkódtatáson, és irány a terem. Megkeresed a helyeteket, elfoglaljátok a székeket, és a kézipoggyász (kabát, sapka, sál, meg isten tudja még mi) ott áll feltornyozva az öletekben. Ennek ellenére sikerül kényelmesen befészkelned magad, és úgy gondold, így már sínen vagy, és végig tudod nézni nyugodtan azt a másfél-két órás filmet. Milyen jól hangzik, mi? Persze, hogy eléd fog beülni

egy benga, Elvis-séros fazon, aki miatt jobbra-balra hajolgatva kell követned az eseményeket. Ha mindezen még túl is teszed magad, még megvan az esélye annak, hogy a mögötted lévő sorból nyakon öntenek üdítővel egy-egy viccesebb, izgalmasabb résznél, vagy tarkón dobálnak kukoricával, csak úgy poénból. A folyamatos figyelés és szorongás mellett csak úgy repül az idő. Egyszer csak vége a filmnek, megy a stáblista, te meg elégedetlenül hagyod el a helyszínt, kézenfogva a partnerreddel. Sajnos reklamációt nem fogadnak el, tehát nem egy élménnyel, csak egy tapasztalattal lettél gazdagabb.

Pörgessük vissza az eseményeket! Ott kezdődik az egész, hogy az ember nem szeret pénzt költeni, és ha már muszáj, akkor is próbálja a legolcsóbban megúszni. A kiskapuk országában ez elég könnyen megoldható. Nézzük

csak! Még indulás előtt be kell vásárolni a sarki boltban patogtatni való kukoricát két zacskóval, két csomag ropit, meg valami nagy üdítőt – igényeknek megfelelően változhat a lista. Dupla adag, fél áron. Ez igen! A kukoricát az előírásoknak megfelelően a mikróban elkészíted, majd átöntöd egy kis szatyorba. Azon nem kell aggódnod, hogy mi lesz a popcornnal, mert a moziban úgysem friss meleget adnak, ráadásul nem is sajtosat. Most jogosan teheted fel a kérdést, hogy hogyan tudod bevinni ezeket. Erre egy kérdéssel tudok megfelelő választ adni: mégis, mire valók a nagy női kizitáskák, ha nem erre? Mindent el kell sülyesztetni a mélyére (ezt figyelembe véve nem árt, ha a barátnőválasztásnál befolyásoló tényező az egyéb méretek mellett a táskamérete is, de ez egy másik fejezet). Amint előveszitek a dugi kaját, a környezetetekben mindenkinek az irigység lesz leolvasható az arcán, hogy miért nem nekik jutott ez az eszükbe. Most, hogy a nasit kipipálhatjuk, küszöböljük ki a gyatra kilátási körülményeket is. A cuccot ne az öletekbe pakolj-

tok fel, hanem szépen rétegesen helyezték el a széken, és arra üljétek rá! Így garantáltan ki fogtok emelkedni a tömegeből, és senki sem fog zavarni mozizás közben. Hogy mit gondolsz a mögöttetek ülő, az már úgysem a ti gondotok, hanem az övé. Ezzel a második probléma is megoldva. A kóbor kukoricadarabok és a kiloccsanó italok ellen a legegyszerűbb fellépés, ha már az elején tisztázzátok az erőviszonyokat. Dobáljátok meg az előttetek és mögöttetek elhelyezkedő embereket, és szemléltessétek, hogy veletek nem érdemes kikezdeni! Ezt szigorúan csak verekedni tudó, vagy masszív, jó kiállású egyéneknek ajánlom, ugyanis néha elfajulhat a szitu. Így sikerül nyugodtan végignézni a filmet, és nagy mosollyal, elégedetten vezetheted ki a társad a moziteremből. Összegezve: ha a betondzsungel létformájának megfelelően cselekszik az ember, és megvan kellőképpen az alkalmazkodóképessége, akkor egy kis találmánytalansággal a mozizás akár egy jó kis szórakozás is lehet. Akár...

Csörköl Zsolt
multimédia szakképzés

Huba és a pocsolya

Volt egyszer egy kövér hód, akit Hubának hívtak. Huba imádta a kecskesajtot és a feketeerdő tortát. Sajnos a túlzottan kiálló fogaitól egy kicsit pöseve volt, de mindenki nagyon szerette őt, mert neki volt a legjobb szíve az egész erdőben. Egyszer aztán, amikor november közepén megcsúszott a sárban egy borús délután, beleesett egy nagyon mély pocsolyába, és időbe telt szegénynek, míg kikászálódott. Csuromvizesen bandukolt haza, didergett

a hideg novemberi szélről, és alig látott a ködös időben. Mire hazaért, már rettenetesen érezte magát, szülei aggódni kezdtek, hátha megbetegedett. Igazuk is lett, mert Huba olyan beteg lett, mint még soha. Mindenki vele foglalkozott, ápolgatták, kedves szavakat suttoztak nyeszlett fülébe.

Nagybácsija jött a távoli északról, és menyeyi belga csokit hozott neki, nagymamája pedig remegő kézzel adogatta neki az orvosságokat egymás után. De

a kis hód nem gyógyult meg. Teltek a hetek, hónapok, és Huba állapota egyre súlyosabbá vált. Már az egész erdő aggodalmaskodott, cserfes fecskék pletykáltak róla remegő nyárfák tetején, és öreg harcsa nénik méltatlankodtak. Egyik este Huba rémes álmot látott: újra egészséges volt, és sétálni indult az illatos erdőben. Csak ment és ment, amíg odaért a pocsolyához. Belenézett, hogy megnézze magát, de nem látta meg. Ott volt mögöt-

te a nyüzsgő erdő, az összes barátjával, a táncoló levelű fák kedves árnyéka, de önmagát sehohol se találta. Miután felriadt az álmából, úgy megrémült ettől, hogy egyből felpattant és szaladgálni kezdett a házban. Napok múlva gyógyulni kezdett, és pár hét múlva kicsattanó egészséggel futkározott a már felszáradt pocsolya körül.

Konrád Zsuzsi

Tánciskolák versenye — Dance Show

Nemrégiben nyílt egy új szórakozóhely a Mammot 2 negyedik emeletén, a TAO Club. Itt került megrendezésre hétfévente a Tánciskolák versenye, december 16-tól, szombatonként. A versenyző tánciskolák alatt egy-két hiphop táncsulit lehet érteni. Én is táncolok az Utcai Táncok Egyesületnél, így minket is meghívtak, hogy vegyünk részt ezen az eseményen. A Tánciskolák versenye, más néven Dance Show a TAO Club népszerűsítésére szolgál. Ez egy nagyon szép, igényesen kialakított szórakozóhely. Berendezése keveredik a keleti kultúra elemeivel, kellemes füstölőszag terjeng a levegőben. Viszont elég rendesen ellenőrzik a személyiket, így a társaság főleg 20 év fölött van. Minket, fellépőket is csak azért engedtek be, mert táncosok vagyunk. Mivel még nem annyira felkapott a disco, ezzel a többfordulós Dance Show-val próbálnak még több embert becsalogatni. A tánciskolákra lehet szavazni ott a helyszínen, vagy a TAO honlapján, a szavazók között pedig kisorsolnak 5 TAO VIP-kártyát.

Az első elődöntő január 16-án volt, és a New Dance World tánciskolából léptek fel páran. Én nem láttam azt a fellépést, csak képeket róla. Az

edzőim ott voltak a helyszínen, de már csak a fellépőket látták távozni, mivel az előadásról lemaradtak, és nem nagyon értették, hogy vajon hogyan képes pár ember hiphopot magassarkúban táncolni, de a New Dance World ezt is megoldotta.

A második elődöntőre érkezünk mi. A szórakozóhelyet már előtte egy nappal felfedezhettük a fénypróbán, a hely tényleg gyönyörű. A színpadunkról ez kevésbé volt elmondható. Miután folyamatosan vissza kellett tologatni a színpad darbjait, mivel azok szétcusztak, az edzőm úgy döntött, hogy a fellépés napján korábban odamegyünk, és összeerősíti valamivel.

Így is tettünk, már jóval nyitás előtt ott voltunk. A táncitanárom megoldoztatta a hely dolgozóit, vagyis pár 17 körüli fiút, akik valószínűleg a tulaj fiának haverjai lehetnek. Mielőtt elkezdtek volna szállingózni befelé az emberek, mi még gyorsan elpróbáltuk, hogy ki hol áll majd a színpadon, amivel gyorsan végeztünk, mivel csak ötven fűtünk fel a 3-szor 4 méteres színpadra.

A fellépésünk éjjel 1-re volt kiírva, már jóval előtte elkezdtek sugározni a referenciavideónkat a TAO tévéin. Végül már fél egyre színpadra kerülhettünk. Gyorsan elin-

téztük a fellépést, mivel csak 3 percet táncolhat minden csapat. A közönség nem volt túl lelkes, kivéve pár fiatalabb nézőt, akik készségesen visítottak az egész előadás alatt.

Az edzőim hamar távoztak, mi még maradtunk egy picit a TAO-ban, majd lassan a mi partink is véget ért. Ugyanitt január 30-án lépett fel a Black Time tánciskola, akiket sok mindenki ismer, ők szerepeltek a Csillag születikben is pár évvel ezelőtt. A Black Time után pedig a Creative Dance tánciskola szórakoztatta a nézőket.

Az egyesület néhány tagja elment megnézni a többi tánciskolát. A

Black Time tetszett nekik, viszont a Creative Dance-re nem is emlékeztek. Ízlések és pofonok, mint ahogy mindenben, a táncokban is különböznek.

Ha valakinek van kedve, és persze ideje is, nyugodtan elmehet megnézni a táncosokat. Szerintem érdemes kipróbálni a helyet, valamint megnézni néhány fiatal hiphop fanatikust, bár már vége van a szombati Dance Show-nak. De nem csak azok táncosok, akik a színpadra is felkerültek.

Verhás Georgina

A kép forrása: partyphoto.hu

Meghalt J. D. Salinger

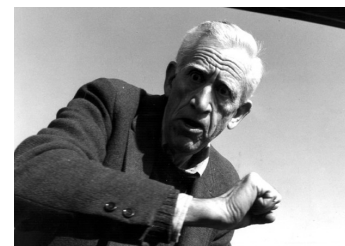
A Zabhegyező írója néhány hete halt meg, 91 éves korában, New Hampshire-i házában.

Az író 1919-ben született, Manhattanben. Zsidó kereskedő volt az apja, anyja pedig ír katolikus. Az általános iskolát Manhattanben járta ki, a gimnáziumot is itt kezdte, végül egy katonai akadémián fejezte be. Az egyetemet New Yorkban kezdte, de utána elküldték Európába, hogy apja cégénél dolgozzon. De ő nagyon megundorodott a hústól (mert apja hús-importhal foglalkozott). Ezért Pennsylvániában, aztán a Columbia egyetemen tanult tovább. A 2. világháborúban

volt katona, a normandiai partaszállításban és koncentrációs táborok felszabadításában is részt vett. A háború után feleségül vett egy hivatalnoknőt. Sok novellát írt, de majdnem mindig visszautasították, majd megírta az *Ilyenkor harap a banánhal* című novelláját, ami az áttörést jelentette számára. Ezt a novellát a *Kilenc történet* című könyvében lehet megtalálni. A *Zabhegyező* 1951-ben jelent meg, ami nagy durranás volt, a főszereplővel, Holden Caulfielddel szinte mindenki

azonosulni tudott, hiszen a felnőtté válás folyamatát mindenki átélte, és mindenki bele tudta magát képzelni Holden helyzetébe. De nagyon sok helyen betiltották, mert az akkori szlenget és beszédmódot használja. 1961-ben adta ki a *Franny és Zooey* című könyvét, és 1963-ban jelent meg a *Magasabbra a tetőt, ácsok*.

De nem bírta a nagy népszerűséget, elbújt a nyilvánosság elől a családjával egy vidéki házba, és nem engedett senkit közel magához. Üdvtanokba menekült, mint például a zenbuddhizmus, hinduizmus, aku-

punktúra és hasonlók. Lánya írt róla egy könyvet, de ezen kívül nem nagyon lehetett semmit tudni a magánéletéről. Sokat pereskedett ez ügyben, de ezzel csak még jobban felhívta magára a figyelmet. Nem lehet tudni, hogy ilyen késői éveiben is írt-e, de nem elképzelhetetlen, most sokan kíváncsiak, hogy mit rejtenek a fiókjai.

Konrád Zsuzsi

MSN-beszélgetés két barátnő között

Józsíroskenyér: Hellóbelló!

Depis Donna: Hali.

Józsíroskenyér: Miújság, kis-apám?

Depis Donna: Semmi különös, dühös vagyok. Ott?

Józsíroskenyér: Itt se sokkal több. Miért vagy dühös? Am nekem jó napom volt. (:

Depis Donna: Nagyon ideges vagyok, mert termtudból résztesztet írtunk ugye ma, és nagyon rossz lett. :/

Józsíroskenyér: Ohh. Hát az nekem sem lett túl prima. Majd megpróbálom kijavítani az epochazáróval. De Józsi azért felvirágoztatta a napom. Meg aztán kicsit le is lombozott, mért kell azzal a r(hm, emlékszel, mondtam már neked hogy ez mit jelent..)-vel lógnia?

Depis Donna: Tőlem kérdezed? Minimum hét ember van, akinek nem kéne ilyenekkel lógnia. De olyan fogyatékosok. Annyira megráznám őket. Haha, na hat rám az elektromosság epocha, látod?

Józsíroskenyér: XD Ja bizony. És tényleg mi van Vele?

Depis Donna: Hátt. Semmi. Nagyon gonosz meg rosszfej. Nagyon idegesít, hogy ilyen. És nem is beszélünk egyáltalán. Pedig régen úgy tűnt, hogy minden rendben van. Most meg te is láthatod, hogy még azzal is többet beszélek, akiről azt sem tudom kicsoda..

Józsíroskenyér: Ohh. De rossz lehet. Főnt van most is. Nem írsz neki?

Depis Donna: Inkább nem... ír Ő, ha akar. De nem akar, szal jobb, ha nem zaklatom :P

Józsíroskenyér: :S De egy ... Józsi is egy család... mégis mindezek ellenére imádom. Pedig azt sem tudja, hogy létezem. :D

Depis Donna: Hát bizony. Ma olyan idegesítő volt a Blanka,

állandóan nyafogott. Nagyon nem bírom olyan egy kis libus. Kiráz a hideg az ilyen embe-
rektől.

Józsíroskenyér: Hja. Bizony, hogy az. Az ilyeneket be kéne zárni valami sárgaházba. Meg a bolond, imádnivaló kis barátnőimet is, hogy ne fecsegjenek ki mindent, meg ne kacsintgassanak rám, ha meglátják azt, aki nekem tetszik. Csak egy csöppet volt feltűnő ma is. Ááá.

Depis Donna: Bizony jó lenne, aztán soha többé nem lennének láb alatt ezek. Azért a kislányaimat megkímélhetjük, őket szeretjük. :P

Józsíroskenyér: Úgy idegesít, hogy állandóan frissítenem kell az Msn-em. Neked nem? Tök jó ez az Msn, meg minden, de ez néha az agyamra megy. Pont most beszéltem meg Barbival is, hogy régen mennyi mindent használtunk rajta, tudod voltak azok a figurák, amik rohadt nagyok voltak és nem lehetett belőlük 5-nél többet elküldeni egyszerre. Most már meg ugye kitoröltem őket. Egyébként mit gondolsz a kupacról? Kicsit gáz szerintem a viselkedésünk. Néha annyira szégyellem magam. Mások nevében is. Nem is tudom.. olyanokat szólnak be a tanároknak, hogy én a tanár helyében lekevernék egyet a srácoknak. XD

Depis Donna: Hjaja. Tényleg elég gázos a dolog. Primitív bunkók. Én is megpróbálom visszafogni magam, de én még mindig nem vagyok úgy elkánászodva, mint a többiek.. szerintem.

Józsíroskenyér: Valamit tenni kéne, no de mit? Uh, imádom Msnen ilyen idiotán megfogalmazni dolgokat... na szal vissza: Miiit??

Depis Donna: Nem tudom. A

tanárok sem bírnak velü(n)k, akkor mi mit tudunk tenni?

Józsíroskenyér: Nemtom, de sztem jobban hatnánk rájuk, mint ők, mert mégiscsak az évfolyamtársaik vagyunk, és valamennyire biztos számít a véleményünk.. bár ezen az évfolyamon??

Depis Donna: Bonyesz. Annyira szerelmes vagyok!!! Komolyan ez a majd másfél év óta tartó reménytelen szerelem kezd kétségbe ejteni. Hogy lehet ilyen vak? Már csak a verseimmel tudom magam kiélni. Várj. A legújabb: Várlak én, az út kövén, csak nem jössz, merre mész. Szíved könnyen elvész. Ne add másnak, tartsd meg nekem, míg nem kibontakozik ez a szerelem. S mikor lesz az? Nem tudom, talán soha, szemed foglya maradok örökkön-örökké, ezt azért tudjad. (Nagyon rossz, de most ennyi tellett. Ebből is látszik, mennyire le vagyok lombozva.

Józsíroskenyér: Örült az a gyerek nyugi, valamikor csak észreveszi a jelt. XD Erről most eszembe jutott az Így jártam anyátokkal-ból az egyik rész. „az a jel volt!!!” „nem!” „de!” Ááá. Legjobb.

Depis Donna: Barney a kedvencem, annyira édes és bolond. Imádom! <3

Józsíroskenyér: Jaja. Ari. ^^

Depis Donna: ? Naja. De utálok az illúziókat meg az álmodkat. Mindig fel kell ébredni belőlük. Azt a részét utálok. A csalódás részét. :P „Drew walks by me, can he tell that I can't breathe? And there he goes, so perfectly, The kind of flawless I wish I could be..” Taylor leírja a gondolataim. A lelkitársam.

Józsíroskenyér: Én is utálok az illúziókat. Szörnyen rossz. Jó lenne végig álmodni az

egész életünket.

Depis Donna: Na, az boldog lenne. :P Nagy divat ma boldognak lenni.

Józsíroskenyér: xD. Az.

Depis Donna: Naa. Akkor holnap filmet nézünk irodalmon? Szeretek filmet nézni a többiekkel. :D

Józsíroskenyér: (: Nem tudom, talán. Jó lenne. Ha valaki hoz filmet azt hiszem igen, fogunk.

Depis Donna: Bizony. Wáá mennem kell a fenébe is, anyáék itt izélgnek, hogy hagyjam abba. Állandóan ordibálnak velem. Annyira elegem van.

Józsíroskenyér: Ismerős..

Depis Donna: Jesszus meg tudnám ilyenkor fojtani őket.

Józsíroskenyér: xD Ne tedd. Bár én is így vagyok vele mostanság.

Depis Donna: Na, mennem kell. Álmodj Józsiros kenye-
rekkkel, csodás kreol lovagokkal, meg egyéb izmos lénnel. ;)

Józsíroskenyér: :P Kösz, te neked meg jo7, piros-fehér csíkos zebra és a többi. Puszi. „Don't give up on love, have faith, restart...”

Depis Donna: :D Kösz. Puszi, szia. Jó7. UI.: Lool, egyébként belegondoltál abba, hogy mennyire idiotának néznének minket ezekkel a nevekkkel azok, akik nem ismernek? xD Ez csak most esett le. Pl. Mi az, hogy „Józsíroskenyér” egy 'külsős' szemében? :P

Józsíroskenyér: Áhh. XD Téll. De végül is mi tudjuk, és csak ez a lényeg. :DD József örökké! Napá.

Depis Donna: Hjaja. Oksassza. ? Pápulínó.

lejegyezték:
Várhegyi Luca
Varga Dóra

Modern defendo

A modern defendo menthet életet, de gyilkos fegyver is lehet valaki kezében. Nem kell hozzá engedély, nem kell, hogy nagykorú legyél, és mégis birtokba veheted. Ez egy különleges, viszonylag egyszerűen megtanulható és nagyon hatékony önvédelmi technika, és független a testi adottságaidtól. Természetesen onnantól, hogy valaki ezt megtanulta, borzasztóan nagy felelősséggel jár, ahogyan egy örült kezébe sem adunk pisztolyt. Éppen ezért az edzéseken nemcsak technikákat, de egyfajta belső fegyelmet is megtanulunk: „erő, dinamika, kitartás, keménység és nulla ego!”. Nemcsak a férfiaknak, hanem a másik nem számára is kifejezetten hasznos lehet, ugyanis nagyon nagy önbizalmat ad, bárhol is

vagyunk.

Harold Starin, egy világháborús veterán fejlesztette ki az első rendszert, melyet egyik emberének, Bill Wolfe-nak adott tovább. Mikor már egy ideje alkalmazták az utcán, Bill Wolfe (exkatona, és az akkori S.W.A.T. instruktora) rájött, hogy mégsem olyan hatékony. Ezért másik két társával, tudományos kutatásokra támaszkodva, sokkal jobban alkalmazhatóvá fejlesztették.

Ma már a defendót (az én megállapításaim szerint Magyarországon nem túl sokan, de szerinte a világon igen) az egyik legkeményebb, legjobban alkalmazható, legtechnikásabb, alkattól függetlenül, bárki számára használható önvédelmi rendszerként ismerik. Az edzések során majdnem mindenre

felkészít, ami az utcán várhat rád.

A modern defendót, mint technikát, gyorsan és könnyen el lehet sajátítani, egy adott szint után semmilyen módon nem okoz gondot éles helyzetben alkalmazni. Háromfajta edzés van: PT (Physical Training), HT (Hard Target), CT (Combat Technician). A PT-t annak tudom ajánlani, aki csak szimplán szeretné jól kimozogni magát, erősödni, jobb kondícióra szert tenni. A HT edzéseken technikákat tanulunk, illetve mentális képzést is kapunk különböző szituációkra. Ilyenkor jó a hangulat, ha valaki örömet leli az ilyen dolgokban, akkor élvezni is tudja. Megtanulunk egyszerűen, mégis nagyon hatékonyan küzdeni. És végül a CT, mely csak azu-

tán alkalmazható, ha az ember már átesett egy vizsgán (mivel gyorsan tanulható, azt mondják, 25-35 alkalom után jut el az ember a vizsgaképes szintre). Itt már a HT-n elsajátított technikákra, képességekre építenek. Ha valaki ezen a szinten is túl van már, akkor a következő szint a S.T.A.R. (Special Tactics and Response).

Bruck Áron

Hogyan tartsunk vadászgörényt?

Egy vadászgörény a háznál nagyon nagy felelősség, mondom én, mivel nekünk itthon van egy, és sajnos nagyon sokszor vagyok ideges amiatt, hogy pont hozzánk kellett egyet hoznia kedves testvéremnek. A görény és a vadászgörény között van különbség. A közönséges görény az állat eredeti fajtája, ő az a fajta, ami a vadonban él, más állatokra vadászik. Viszont a vadászgörény, ami nálunk is megtalálható, az előző fajnak a megszelídített verziója. Ezek az állatok jóval szelídebbek, és kis tanítás árán még az is elérhető, hogy akár 10 percig is az ember kezében feküdjön. Persze ehhez a feladathoz nem ügyesség vagy akarat kell, hanem rengeteg idő. Viszont még így is, hogy szelídítettek, rengeteg probléma van velük. Kezdjük ott, hogy ezeknek az állatoknak hatalmas a mozgásigényük, rendkívül hiperaktívak. A lus-

tább és tanítható egyedeknél még csak-csak, de az átlagos görényeknél egy gyenge simogatást sem lehet elérni, szóval, aki azért szeretne görényt venni, hogy néhanapján elővegye és jól megbabusgassa, felejtse el ezt az állatot. Tehát a mozgásigény megvolt, jöhet a következő probléma. Ezeknek a kisállatoknak állandó felügyelet kell, egyrészt azért, mert a búvóhelyek megtalálásának a mestere, másrészt meg azért kell egyfolytában mellette lenni, mivel amit talál a közelében, azt azonnal ellopja. Ha meg az ember nem foglalkozik vele eleget, akkor egyből bevadul a görény, és nem lehet leszoktatni arról, hogy amikor kézbe vesszük, ne harapjon meg. Amikor például hozzánk került, imádott harapni, és ennek sajnos nagyjából mindig én láttam a kárát, mert rám került a görény által harapott seb. A görény híres a harapásá-

ról. Szinte mindenre ráharap, ami él és mozog, és még ha ez nem lenne elég, akkor rendelkezik egy olyan képességgel, hogy összeakasztja az állkapcsát, és nemcsak hogy én nem, de még ő sem tudja kinyitni a száját, így egy elég fájdalmas percet tud okozni. A táplálkozása igen egyszerű, húst eszik hússal. Mi sokáig nyers csirke-nyakkal etettük, de kiderült, hogy inkább meg kéne főzni azt, merthogy a nyers húsban könnyebben szaporodhatnak el a bacilusok. Zöldséget nemigen eszik, viszont van még olyan étel, amit minden mennyiségben tud enni, a cukrot tartalmazó ételek. Szinte mindent meg eszik, amiben cukor van, a mazsolától kezdve a tejszínhabig, viszont ezeket a dolgokat csak nagyon ritkán lehet neki adni, mivel a görény nagyon érzékeny a cukros dolgokra, így ha túl sok cukros ételt eszik, könnyen cukorbeteg vál-

hat belőle. Végül tisztáznék még egy tévhitet. Van az a mondás, hogy bűdös, mint a görény. Ez alapvetően igaz, de nem bűdösebb, mondjuk, mint egy kutya. Viszont ha még ez is túl bűdös lenne valakinek, akkor van egy alternatív megoldás, az operáció. Az operáció során a görénynek eltávolítják azt a szervét, amiből távozik a sokaknak bűdös szag, amit akkor ereszt szabadjára, amikor mondjuk valami megijeszti őt. Remélem sok információval szolgáltam, és aki szeretne egy görényt, nyugodtan kérdezzen tőlem vagy testvéremtől.

Kántor Máté

BKV-sztrájk

Kedves olvasó! Ha azt gondolod, hogy most éppen a hatezredik összeállítást olvasod a budapesti buszvezetők munkabeszüntetéséről, akkor sajnos csalódást kell okoznom. Sztrájk Szabolcs és Munka Móric vitáját olvashatjátok a következőkben, amint egymást próbálják meggyőzni: vajon jogos volt-e a sztrájk.

Sztrájk Szabolcs

A kérdés, hogy járja-e az, hogy míg egyesek több milliós végkielégítéssel távoznak, addig mi a bérek a csökkentését kapjuk. Nem! Így be kell látnunk, hogy amit fent a vezetőség meglopott tőlünk, a dolgozóktól, akik nélkül nem is működne Budapesten a tömegközlekedés, azt vissza kell szereznünk. A mai magyar demokrácia lehetőséget ad arra, hogy én a szakszervezetem bármely tagjával egyetemben munkabeszüntetést kezdeményezzek, ez az alapvető szabadságjogok egyike. Engem ne kriti-

záljon senki azért, mert a jogaimmal élek! A BKV évek óta veszteséges, de ha nyereséges lenne, akkor nem lenne állami cég. Szóval az nem ok arra, hogy az én fizetésemet csökkentsék, az én munkateljesítményem nem csökkent, hanem nőtt az elmúlt évben. Még a felszálló biciklis utazókat is udvariasan tessékeltem le a buszról! Így hát remélem, mindenki belátja, hogy a sztrájk teljes mértékben jogos volt, ugyanúgy jogos, mintha egy lopásért jelentenek fel valakit, mert tőlünk is több millió forintot elloptak a vezetők. Ezért a béremelésünk is

kijár, természetesen. Reméljük, a kollektív szerződés és ez a sztrájk végre megmutatja a feletteseinknek, hogy lopni nem kifizetődő!

Munka Móric

Az embereknek a joguk mellett kötelességük is van. Így úgy gondoltam, hogy én nem sztrájkolok, ugyanis az első nekem a munka. Szeretek buszt vezetni, és nem elsősorban a pénzért, hanem az emberek mosolyáért is csinálom. A BKV veszteséges, gazdasági válság, 10 százalékos munkanélküliség – a vezetőimet inkább meggyőzném mostanában arról, hogy én vagyok a legalkalmasabb buszvezető, mint arról, hogy mennyit tudok lógni a munkahelyemről.

Bár a bércsökkenés nagyon

rosszul hatott rám és a családomra, de megbeszéltük a családommal otthon, hogy a válság hatására áldozatokat kell hozni. Bár én nem sztrájkolok, be vagyok lépve az egyik szakszervezetbe, ugyanis minden forint számít nálunk, és ha én nem is, talán mások kiharcolnak némi béremelést. Szükségünk van sok pénzre, főleg a gyerekek miatt.

Így őszintén remélem, hogy a sztrájkoló kollégáim visszavesznek a tempóból egy kicsit, és ahelyett, hogy felháborodnának, beletörődnének a bérükbe, és inkább kitakarítják a buszt többször egy nap, hátha több bérletet és buszjegyet vesznek az emberek cserébe, és nem bliccelnek. Akkor majd jöhet a béremelés.

Halpern Bence Márk

A doboz

A film új. A színészek maiak, mint például Cameron Diaz. A rendező ismertebb a filmfanatikusok körében, Richard Kelly, a Donnie Darko rendezője. A történet viszont régebbi, 1976-ban játszódik.

A történet főszereplője a Lewis család. Norma Lewis, a feleség egy tanárnő, férje, Arthur Lewis a NASA-nak dolgozik. Együtt próbálják felnevelni kisfiukat, fenntartani az egyszerű házukat. Arthur kérelmét, hogy a Marsra utazhasson, visszautasítják, a számláik egyre csak gyűlnek, amikor egy átlagos nap hajnalán valaki lerak a házuk elé egy dobozt. Csak egy kicsike fado-boz, egy nagy piros gombbal a tetején, meg egy üvegburával, ami azt lefedi, valamint egy kulcslyukkal. A doboz mellé kapnak egy üzenetet, mely szerint Mr. Steward meg fogja őket látogatni délután ötkor.

Mr. Steward egy villámcsapás sújtotta férfi, akinek meg van égve a fél arca. Ő elmondja nekik, hogy ha megnyomják a gombot, akkor valahol, valaki, akit nem ismernek, meg fog halni a világban, ugyanakkor kapnak

egymillió dollárt. És kinyitja nekik a doboz üvegburáját.

Itt kezdődik el a házaspár közötti tárgyalás, okozzák-e valaki halálát, olyannak, akit nem ismernek, a saját családjuk boldogságáért. Végül Norma megnyomja a gombot, és itt kezdődik el valóban a film. Mr. Steward visszatér, elviszi a dobozt „újraprogramozásra”, majd ezekkel a szavakkal búcsúzik: „Ne aggódjanak, olyan embereknek visszük, és teszünk ajánlatot, akiket maguk biztosan nem ismernek.”

Ez egy nem átlagos film. Olyan, amin figyelni kell a részletekre, nem az átlagos filmnézőknek való. Mr. Steward karaktere, és ahogy ő nevezi a filmben, az „alkalmazottak” karakterei keverednek a sci-fi elemeivel. Kicsit felveti az élet és halál, főként a pokol kérdését, valamint bemutatja, hogy a döntéseinknek súlya van, főleg az emberi önzőségnek.

Annak ajánlanám leginkább, aki szereti a művészfilmeket, vagy a kicsit „elvont” alkotásokat, amik túlmutatnak magán a filmen (mint például a Donnie Darko vagy esetleg a Dreamers esetében). Persze nem ér ezeknek a filmeknek a nyomába, de valami hasonlót láthatunk. Olyanoknak ajánlanám még, akik képesek érettebben gondolkodni, megérteni a mögöttes tartalmakat.

Kissé zavart a filmben, hogy a történet régi, de a bemutatása túl modern. Ha egyszer 1976-os környezetet akar bemutatni, akkor lehetett volna régiesebb, főleg zenékben. Vagy pedig lehetett volna a mostani években játszani a filmet.

A színészi játék meglepően jobb volt annál, mint amit várna az

ember. Legalábbis nekem Cameron Diazról nem a tehetség ugrik be, hanem valami csajos film, valami romantikus vígjáték. A másik színész, James Marsden, aki pedig tipikusan az a színész számomra, akinek felismerem az arcát, de nem tudnám megmondani a nevét, vagy azt, hogy milyen filmben szerepelt. A legtehetségesebb szereplő Mr. Steward karaktere volt, akit Frank Langella alakított. De összességében sokkal jobb a színészek, mint amire számítana az ember.

Verhás Georgina

A doboz (The Box, 2009, 115')

Rendezte: Richard Kelly

Szereplők: Cameron Diaz, James Marsden, Frank Langella

Filmszemle

Idén is megrendezésre került február 2-a és 8-a között a Magyar Filmszemle. Már a 41.-en vehettek részt az érdeklődők. A két helyszín idén is a MOM Park és az Uránia Nemzeti Filmszínház volt. Ezek közül én csak a MOM-ban voltam, ami szerintem egész jó helyszín egy ilyen alkalomra. Van egy kis terasz és egy nagy előtér, ahol lehetőségük van a filmeseknek találkozni, beszélgetni, mivel év közben kevés olyan más program van, ahol ezt megtehetik.

A nyitó darab Jancsó Miklós: Oda az igazság című filmje volt, amit később az összes kritikus lehúzott, és az ott lévő nézők sem fogadták nagy lelkesedéssel, így az esemény megnyitása nem sikerült a legjobban. Utána a nemrég nyílt Chachachában rendeztek fogadást, így a legtöbbeknek nem a filmmel fejeződött be az estéje. A filmszemle első két napján csak dokumentumfilmeket vetítettek. Idén is sok filmmel pályáztak, köztük 169 doku-

mentumfilmmel, de nem az összes került be, mivel ilyenkor egy előzsűri értékeli először a filmeket, és csak az ő szempontjaiknak, ízlésüknek megfelelő filmek kerülnek versenybe. Az ezután következő 4 nap játékfilmeket, kisjátékfilmeket, tudományos ismeretterjesztő filmeket vetítettek a különböző termekben. A hat nap alatt reggeltől késő estig láthattunk különféle kategóriájú filmeket. Már sok éve, így idén is a szervezők médiaórákkal várták a

fiatalokat. Idén az elbeszélés a kisjátékfilmben témakörrel, így a fiatalabbak is részt tudtak venni ezen az eseményen.

A játékfilmek közül Hajdú Szabolcs Bibliotheque Pascal című filmje nyert, ami nekem nagyon tetszett. Egy valóságos történetnek indul, egy nő vissza szeretné szerezni a gyámügytől a gyerekét, és ez előbb-utóbb átalakul egy szürreális, nagyon sok fantáziával teli mesévé.

A díjnyertes kisfilm a Szimler Bálint által rendezett Itt vagyok című film lett. Ez az alkotás 35 percen mutatja be, amint egy fiú – mivel nem tud aludni – a várost járja, ismerősökkel és ismeretlenekkel találkozik eközben, és próbál kapcsolatokat találni. A zsűri egyik tagja szerint egy zseniális filmet lát-

B. Pascal

tunk.

A dokumentumfilmek közül pedig Almási Tamás filmje, a Puskás Hungary lett az első. Ez a film Puskás Öcsiről, egy olyan világsztárról szól, aki politikától, határoktól függetlenül egyetlen szenvedélyének élt: a focinak.

Bár én nem láttam minden filmet, és ugyan a mozikba egyre kevesebb néző jár, a Filmszemle egy hete alatt a teltházassal vetítések mégiscsak azt jelentették, hogy a nézők szeretik a magyar filmeket, vagy legalábbis kíváncsiak rájuk.

Csukás Borbála

Autómodellezés

Az autómodellezésről két éve hallottam először az egyik osztálytársamtól, aki már régebb óta művelte ezt a technikai sportot. Első választásom egy robbanómotoros, egy a nyolchoz méretarányú terepjáróra esett, amit fél év után eladtam, mert akkor még nem volt elegendő technikai tudásom egy ilyen motor karbantartásához és beállításához. Így kezdtem el az elektromos modellezést, ahol az autók nem üzemanyagot, hanem akkumulátorral. Ezeknek működtetése egyszerűbb, hátrányuk, hogy az akkumulátorokat tölteni kell. De nehogy azt gondoljuk, hogy ezek az elektromos autók lassúak, egyenesben képesek akár a 100-120 km/óra is. Léteznek külön sebességi autómodellek, itt a világrekord 234 km/óra.

Először apukám vitt el egy versenyre, ahol először én is csodálkoztam, hogy mehetnek

ilyen dinamikus és gyorsan ezek az egész kicsi autók. A versenyen már én is elhatároztam, hogy veszek egy autót, csak még azt nem tudtam, hogy milyen. Ugyanis vannak terepjárók, pályautók, formaegyes autók és 1:12-es autók is. Azért is választottam az elektromos versenyzést, mert több versenyt rendeznek ebből, mint robbanómotorosból, és a résztvevők létszáma is jóval több.

Első autóm a Modellzónában vettem meg, ez egy Tamiya TB-03-as alvázra épülő Nissan karosszériás modell volt. Az autók változó áron kaphatóak, használtan akár tizenötezer forintért is hozzá lehet jutni, de százezer forintért is vannak modellek üresen. Mert az autó beüzemeléséhez szükség van még egy távirányítóra, egy vevőre, egy motorra, egy szabályzóra, egy akkumulátorra és egy szervóra is, ami a kormányzást biztosítja. Emellett

profi szerszámokra és Setup alkatrészekre is, amik segítenek abban, hogy az autónak megtaláljuk a legmegfelelőbb beállítását, ugyanis a kerekeknek beállíthatjuk a dőlését, összetartását, széttartását, illetve a kormány kitérését, és még számos dolgot.

Nem sokkal az első autó megvásárlása után már eljártam versenyekre, ahol az elején nem szerepeltem túl jól, de idővel ez is javult. Körülbelül egy év telt el, és most Junior kategóriában vezetem a téli bajnokságot, amit remélem meg is tudok tartani, mert a következő szezonra az első három versenyző támogatást kap a versenysorozat jóvoltából. Ez azért, valljuk be, nagy segítség, ha saját pénzből finanszírozzuk a versenyzetésünket.

Télen a versenyek fedett sportcsarnokokban vannak, nyáron pedig szabadterén, biztosítva a színvonalas és változatos ver-

senyzést. Egy évben párhuzamosan fut több versenysorozat is, márkakupák, magyar bajnokságok, amik próbálják előre egyeztetni versenytáblájukat, hogy a versenyek ne azonos hétvégére kerüljenek. Idén az elektromos téli Magyar Bajnokság Dabason kerül megrendezésre, a Tamiya Kupa Budakalászon, a CRC Téli Bajnokság Gyöngyösön, a Muchmore Kupasorozat Egerben, a DMVK téli sorozat pedig Debrecenben zajlik.

Akit esetleg jobban érdekel a téma, keressen meg engem a kilencedikes kisiskolában.

Bátki Péter

Futsal

A futsal magyarul teremfocit jelent, a játék sok mindenben eltér a nagypályás futballtól. Kézilabda méretű pályán játsszák, a labda egy számmal kisebb és kevésbé pattog. Csapatonként 1 kapus és 4 mezőnyjátékos van a pályán, illetve 2-3 bíró. A cserejátékosok száma max. 7 fő lehet. A tiszta játékidő 2x20 perc, a hosszabbítás 2x5 perc, és amennyiben még mindig döntetlen az állás, következnek a büntetők. Ha az oldalvonalon megy ki a labda, bedobás helyett berúgást végeznek. Nincs becsúszó szerelés, a játékos piros lap után az öltözőbe kényszerül menni, de 2 perc elteltével új játékost hozhatnak

a pályára. Nem gondolom jobbnak vagy rosszabbnak a hagyományos nagypályás futballnál, mert a kettő nem összehasonlítható. Én egészen kiskorom óta nagypályán játszom, és személy szerint azt jobban élvezem, szeretem. Persze ettől függetlenül nagyon tetszik a futsalban, hogy gyorsabb a tempó, ami gyorsabb gondolkozást és helyzetmeglátást igényel. Mindig jót tesz a sportnak, ha újítanak rajta, új ötleteket visznek bele. Igazából azt vettem észre, hogy egyre jobban kezd elterjedni, népszerűsödni. Öt évvel ezelőtt még alig lehetett ilyet látni, most meg már egyre több TV

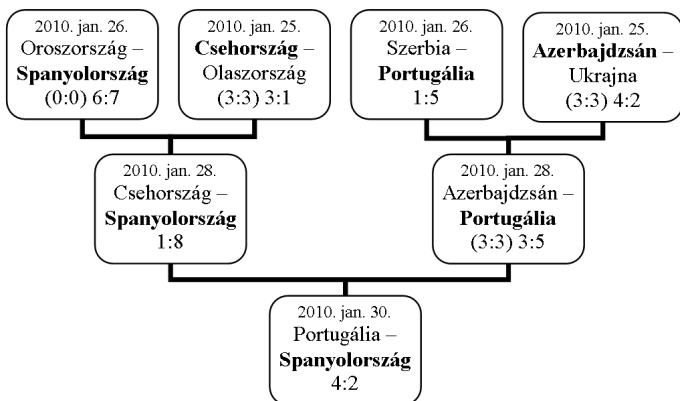
egyre több meccset ad le. Az embereknek is az tetszik benne, hogy kis területen nagyon gyors, dinamikus és látványos a játék. Lényegében egy perc pihenés nincsen benne. Arra vagyok kíváncsi, hogy ebből is olyan népszerű tömegsport lesz-e, mint a nagypályás foci, itt is ugyanúgy lesznek-e sztárok, világsztárok, mint amikor bárhol a Földön azt mondom: Beckham, mindenki tudni fogja, hogy kiről beszélek. Ebből is csinálnak-e majd marketinges üzleteket, reklámokat? Lehet állandóan a múltra hivatkozni, mindig vannak kisebb sikereink, de ha tényleg belegondolunk, az elmúlt húsz évben a magyar futball lényegében nem létezett. Most jött ez a futsal, ami még viszonylag új mindenki számára, ugyanonnan kezdjük, mint a többi nemzet. Vajon ebben jobbak leszünk, vagy maradunk olyanok, mint a nagypályás futballban? Vajon újra az a történet áll elő: először jól megy minden, remek a magyar futsal, majd lesüllyedünk arra a szintre, ahol az elmúlt húsz évben a magyar nagypályás foci tart? A

futsalnak is olyan lesz a mentalitása (igazságtalan volt a bíró és rossz volt a talaj, ezért veszítettünk... ha nagy szerencsénk van, esetleg nyerhetünk...), mint a magyar nagypályás focinak?

2010 januárjában Magyarországon rendezték az Európa Bajnokságot. Ezúttal Magyarország csak a csoportmérkőzéseig jutott, tovább nem, de reméljük, eredményeink még javulni fognak. Sajnos nagypályás fociban olyan mélyre süllyedtünk, hogy innen nehéz lesz újra visszakapaszkodni (bár sikerülne), de a futsallal még nem vagyunk elmaradva. Lehet, hogy most kéne sok energiát fektetni ebbe?

Bruck Áron

Az Afrikai Nemzetek Kupája

Az Afrikai Nemzetek Kupáját 2010. január 10. és 31. között tartották meg Angolában, ezen 16 csapat vett volna részt, csak hogy a togói elnök visszahívta csapatát. Mindez a tragikus busztámadás után történt, amit a Cabinda tartomány elszakadásáért küzdő egyik angolai szeparatista szervezet hajtott végre. Egy személy azonnal, ketten a kórházban haltak meg, emellett 6 ember súlyosan megsérült január 9-én. Bár a csapat szívesen részt vett volna a játékokon halott bajtársaik emlékére, de az elnök szerint ártott volna a karrierjüknek és magánéletüknek, ezért nem lett volna értelmes dolog részt venni a kupán.

Összesen 53 csapat küzdött a részvételért, de csak 15-en maradtak, 4 csoportra osztva. A negyeddöntőből Ghána, Nigéria, Algéria és Egyiptom jutott tovább. Ghána 1:0-ra megverte Nigériát, Algéria pedig kikapott Egyiptomtól egy eléggé parádés meccsen. A döntőben a nagy, öreg, tapasztalt Egyiptom állt szemben egy fiatal, gyors játékot játszó Ghánával. Itt nyert a tapasztalat, a 85. percen a tornán remekelő Geddo döntötte el a meccset és biztosította az arany serleget az egymás után háromszoros bajnok Egyiptom válogatottjának. Természetesen lehet, hogy még nem olyan jó a technikájuk az afrikai válogatottaknak, de a

hangulat felülmúlhatatlan. Erre az egyik példa, hogy a nyertes Egyiptom 3 napos nemzeti ünnepet tartott a nagy siker után. Viszont ki merem azt jelenteni, hogy ez minden idők legélvezetesebb és legtechnikásabb Afrikai Nemzetek Kupája

volt. Bár nálam a nagy favorit Elefántcsontpart volt, azért örülök így is, mivel nagyon élvezetes volt a torna.

Kovárik Máté
kép: cafonline.com